

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spať měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Šsmolerjez knihiczišcžetni w Budyschinje a je tam ja schiwórtlětnu pschodpřatu 40 np. dostacž.

Bože stpěcže.

Zap. skutki 1, 1—11.

My wopomnjamy, hdyž bym kwyjedźen Božeho stpěcža hromadže kwjećili,

ważnosć Ahrystuškoweho knjebjustpěcža sa jeho kralestwo.

1. Wón ředzi k prawizy Božej;
2. Wón sažo pschindže.

1. Nasch Šbóžnik, kiž běšče hišcže 40 dnjom mješ kwojimi wuczobnikami křodzil, bu horje sběhnjeny, so wjazy i nimi njethodžeshe. Wěšo we wažnych wofomiknjenjach řo wón řjewi. Šchcžepan jeho wohlada we kwojej kmjertnej hodzinje, Saulus psched Damastuřkom tež jeho hłóř sařklyřha — ale tola je wón horje sběhnjeny. Duž řo wyschřhe řjednocženje ře Šbóžnikom řapocžina: Hłaj, ja řym pela wař wschitke dny hacž do řkóncženja řwěta. Wón je wopravdže pschitomny a my móžemy to řacžucž. Na řwěcže po řdacžu knježi druhe knjeřstwo — jow řběha řo njepschecželřstwo pschecžiwu Ahrystuřkej, řurowosć, řawisć, hidženje. Ale tola psches řwět dže druha wyschřha móž a cžemnosć řacžeri. To my řami na řebi řacžuwamy, hdyž budžemy cžisřisři, lubosćiwisři, cžisřisři a řepsři a pschecžiwu řtarem u cžłowjekej wojujemy. Šchto by pómhalo Ahrystuřkowe wodženje řwěta, hdyž njebj nam k řepsřemu bylo? Wot jenotliweho cžłowjeka řo wono dale rořřerja, řaž to nam wuczobnizy tudy dopořasuja. řak tworja řo řchescžijanske wofady, a jim řo dawa dar

nascheho powyscheneho Šbóžnika. Džeń Božeho stpěcža leži řriedž njedželow Kogate (modlče řo) a Ğraudi (wuklyř!), t. r. Šbóžnik, kiž je k njebjekam řpěť, modlitwy wuklyřhuje. řak tež přenja řchescžijanska wofada řtajnje pola njeho wukřow namaka. Řhwatajče k njemu, wy řrudni, wobcžženi, tyřhjeni! řak tež to nałožujemy na jeho kralestwo; tež w naschim cžasřu řteji pod jeho pschitřecžom. A hdyž řurowa řwětna móž řwoju hłowu posběhuje a woła, nam tola placži: „řón, kiž w njebjekach bydli, řmějo řo jim.“ Njebjeski wodžer řódž řwojeje zřřwje wěcže nawjeduje. Ř temu wón dawa řwoju móž i wřkofosće: „wy móž řwjateho řucha dořtanječe.“ A tole řlubjenje řo řwjatki dopjelni. Ř temu pať bē nusne, řo řo Šřyn k řótzej wřóczi. řětko móže řebi po řwojim dořonjany woporu wřchitřon dořny a dořonjany dar wot řótza řa tyř řwojich řadacž. řjes Ahrystuřkoweho knjebjustpěcža njepschindže řwjaty řuch. ř nim mamy rukowanje, řo řo wschitke nasche modlitwy wuklyřha. řón, nasch powyscheny Šbóžnik, řa to rukuje.

2. Wón sažo pschindže. Šchř. 11. „Wy Galilejszy mužojo, řchto wy řtejo do njebjek hładacže? řón řesř, kiž je wot wař horje wřaty do njebjek, řak pschindže, řaž jeho widželi řcže k njebjekam horje řpěcž.“ Šchř. 8. Šbóžnik praji: „Wy budžecže moji řwědkojo.“ řo je wěcže wažne a cžěžke řamolwjenje, pómřany powyscheneho Šbóžnika byč. řichetož jow placži: „řohladařmy na njeho, kiž je řpocžatř a řónž nascheje wěry.“ řichi naschim řkutowanju w Božim kraleřtwje mamy hładacž a ředžbowacž

na teho, kiž sašo pschińdže. Ale s teho mamy tež bohaty trošcht. To našču nadžiju pošylnja: „Niž jako bych jo hižom sapschijał abo hižom dokonjany byl, ja honju pač sa tym, so bych jo sapschijał, kaž ja wot Khrystuša Jesuša sapschijaty bym.“ Čezke drje pschińdu čašy w našchim podrožništwje — tež sa japoschtołow — ale móž nam šhadža wot našeho pschekrašnjeneho Šbóžnika a šwjedžen knjebjušpěčza nam pschezo sašo wutrobu pošylnja. Pschetož hdyž k njemu šhladujemy w tej nadžiji, so wón sašo pschińdže, budžemy tež se šwojimi šnopami pschi puczu štejecž, so bychmy jemu je pschinješli w ponižnosći a žně jeho kraleštwja s nim džerželi wěčnje.

Šamjeń.

Próštwja wo dopjeljenje šwjatkowneho šlubjenja.

Exaudi! Wušlyšch, Šnježe, šdychowanje
Nětk šwojich wěrjaznych a póščel jeho
A nam, trošchtarja wschał šlubjeneho! —
S nim najbohatšče doštanjemy wukublanje.

Najkrašnišče je šwjatkowne džě žohnowanje,
Šdyž hošča, Šesu, ščelešch njebjeskeho
A nam s wěčnosće, so polnosć wscheho
Wny šboža mamy s nim a šradowanje.

Wot Wótza k nam a Ššyna pschikhadžazy
Ššy, Ducho Boži, nam sa šawdawš daty
Ty herbštwja džěčžom Božim radoštneho.

Ššy wolij, s wješelom naš žalbowazy,
A krašnječ Jesuškowny, wodžer šwjaty
Se šwěta do towarštwja jandželskeho. —

Dopjelná nam, Šesu, šwoje šlubjenje!

(Šan. 15, 26—16, 4.)

Šlób (162): Pschińdž, Šnježe Šesom Šchryšče! šam.
Šdyž trošchtarja k wam póščelju,
Kiž pschińdže s Božej wěrnošću,
A wukhadža wot Wótza šam
— Šón wote mnje b'dže šwědežičž wam! —

A šwědežičž tež wy budžecže!
— Šnjes k pošlam prajil šwojim je;
Wšchał wot špocžatka pola mje
Wny byli šwěni moji šče.

Šswět budže šty waš pschěščěhacž
A do šmjercže waš podawacž
Šso w myšli šlepej šludžiwšchi,
Šo s hidu Bohu pošluži.

Šak čžinicž hruby budže wam,
Šaž šhmany k wschēm je hrošnosćam;
Wón Wótza nješnaje a mje
A šlepy wbohi wostanje.

Šo šym wam s čžafom wosjewil,
Šo žadny njeby wam byl džiw,
A wy šo njepohóšcheli,
Šdyž šlóbčž wam čžinja šjesšbóžni. —

Šlej, šajta šwěra paštyška
Šso pošnacž s milych šłowow da,
Kiž jako lubym towaršcham
Še pschecžel Šesuš prajil šam!

Wón lubuje naš wopravdže,
Šam šwěrnny pschezo wostanje;
Šež trošchtarja nam pošcele,
Kiž pschekrašnječ nam jeho je.

O Šesu, mily Šbóžniko,
Špožčž, so by dopjelnił šo
Šam šhudym twoje šlubjenje,
Šo šhadžecž dyrbi wješele! —

Njech twój Duch šwjaty trošchtuje
Šaš móžnje, hdyž šo šlě nam džě,
Njech jeho jašnosć lubošna
Šam do dušche šo wuliwa!

Exaudi! Šnježe wušlyšch naš,
Šdyž šwjatkowny šo bliži čžoš! —
Njech radoščž nam je njebjeska,
Šo trošchtat naš k nam pschikhadža! —

U.

„Ja šo nješanibuju.“

(Še žiwjenja wyšokosťežazeho mužja.)

Šchtóž by psched 50 a wjazy létami w Draždžanach na bibliškich a mišionškich šwjedženjach šo wobdželał, by madobneho, čžescžedostojneho knjesa pschezo widžal. Pschi tych wschelaticch wobnožkach žyrtwinskiho žiwjenja šakškeho hlowneho měšta by teho štareho šemjana na wjeršchu abo na wažnym měšče trječil. Niž jenož mješ duchownymi běšče derje šnath, ale tež w diaconišškim wustawje runje tak derje kaž w šchulach. Ša jenu šchulu je šam, kaž tamny hejtman w Šapernaumje, dom natwaril a nad jeho wrotami napišal: Žadny drugi grunt ničto njemóže šaložičž šhiba šón, kiž je šaloženy, kotryž je Šesuš Šchryštuš.

Šchtó bě šón pobožny muž? Šo bě přjedawšchi krajny minister Detlev hrabja s Šinsidel. Šot šwojeho dwaznteho léta se šwěrnosćžu šwojemu krajnemu wótzej Šjedrichkej Šugusťej škužesche. Š mutnych, čžezkich čžafach jeho šón sa šwojeho ministra pošmenowa, a šydomnacže lét je hrabja šwojeho šamolwjenja-pošneho šastojništwja hladał. Šeho žyle próžowanje pschikškuschesche wjerčkej a krajej.

Šle wón bě niž jenož šwěrnny šlužomnik šwojeho šemškeho, ale tež njebjeskeho knjesa. Š čžafu, jako jich wjele šwjeršchneho roššwětlenja abo šjawnu njewěru pytašche, kiž s Šranzowškeje šem pschińdže, wón šwoju nabožnu myšl njetaješche, ale šo šjawnje a šsprawnje k Šesukej Šchryštuškej pošnawašche. Šbiblija běchu jemu knihi žiwjenja. Šdyž by w kraju mišionške towarštwjo nastalo, by jemu pschistupil a jeho najšwěrníšcha šepjera byl. Šokhe léta běšche s pschedšhdu mišionškeho wodžerštwja (kollegia). Ša wožiwjenje mišionštwja mješ Židami da wažne pošiwny. Šako pschedšhda šakškeho hlowneho mišionškeho towarštwja šo žiwje sa rošpschěščžeranje biblijow w Šakškej štarasche. Šyrtwicžka w Šiaconišškim wustawje je wot njeho do čžista, Šletcherški šeminar s džěla natwarjeny. Šeho darniwosćž běšche wulkotna, a pschi tym njedawašche wón léwej ruzy wjedžičž, šchtož prawa čžinjješche. Šnamjenja džaka wón s tym šłowom wotpošasa: „Šchto čžecže šo mi džakowacž? Šo wschał šo wschitko šamo rošymy. Šžakujecže šo tež kuli, so běži?“ Še šwojim wužšchim wotřežu běšche nješpróžniwy šastojnik

šwojich kublom, šwěrnny mandželski a nan, mily knjes, derjeměnjazny pšechčel, semjan, kajkichž je našch Luther mječž chyzł.

Wo nim a jeho žiwjenju — tač chyzšche — njedyrbjesche šo po jeho šmjercži wjele harny čžinicž, teho dla tež pomjesče se šwojeho žiwjenja dawacž šo sarjekowasche. To pač mamy prajicž, šo móže wón wyškofim a knježim kaž niskim a džělaczerjam se šnamjenjom wopravdžiteho ewangelškeho šchescžijana byčž.

Wot nalěčža lěta 1861 wón pšchi bofu šwojeje mandželškeje we šwójbnym pohrjebnišchczu w Prótezach pola Kamjenža wot-poczjuje. Šchto na jeho romje steji? Žane šklowo šwojateho pišma njeby šo na njón drje lěpje hodžilo hacž tole: „Ša šo njehanibuju ewangelija wot Šesom Šhrysta.“

Wóh wobradž našchemu ludej wjele mužow po waschnju Detlewa hrabje š Einsidel.

M. w M.

Winiza.

Šrótko do šwojeje šmjercže jedyn nan š šwojim šjom šynam džesche: „Lube džěcži! Ša wam ničžo šawostajicž njemóžu, šhiba tónle našch domečł a winizu pódla. We winizy pač potajny poklad leži. Njicže jeno pilnje ša nim, dha jón namafacže.“

Šo nanowej šmjercži čži šynojo zyłu winizu š najwjetšchej pilnosczu pšcherywachu, tola njenamafachu ani šklotu ani šlěbora. Dofelž pač woni winizu hiščeže ženje tač pilnje wobdžělali njeběchu, dha wona tač wjele wina wupłodži, šo šo nad tym špodžiwachu.

Nětko hatle šynam pšchypadže, šchtož běšche jich njebohi nan š tym pokladom měnił, a woni na durje winizy š wulkimi pišmitami napišachu:

Pšchimajcže šo pilnosczu,
Wona podkopt šklotu je.

F.

Šsydom kijow.

Šedyn bur mějesche šydom šynow, kotřiž šo hušto mjes šobu wadžachu. Šlad tajfej šwadu a roškora šakomdžowachu woni džělo. Šaj, šli ludžo pytachu š tuteje njejednoty wužitł čžahnyčž a chyzchu šynow po nanowej šmjercži wo jich wótžne herbštowo pšchinjesčž.

Duž da nan jedyn džěnił wšchěch šydmjoch šynow hromadu pšchicž, pšchedpóložil jim šydom kijow, kotrež běchu twjerdže hromadu šwajane, a džesche: „Šemu, kotryž tónle walczł kijow rošklamje, ja w hotownych pjenjesach što šwětlých tolerjow wuplacžu.“

Šedyn po druhim dołho šwoje mozny napinasche, a lóždy škóncžnje rjekny: „„To džě je š zyła njemóžno!““

„Štola“, džesche nan, „njeje ničžo lóže!“ Wón walczł rošwajasa a jedyn šli po druhim se šnadnej próžu šlama.

„Šlj!“ šynojo wuwolachu, „„tač je to wěšo lohłto, tač mohł to mały hólczęž!““

Šnan na to šhutnje šnapschecžiwil: „Šaž je to š tymile šijemi, tač je to š wami, moji šynojo! tač dołho hacž wy kručže hromadu džeržicže, wy wobštejicže a ničtó waš pšchemož njesamože. Wostanje-li pač šwajšł jednoty, kotryž dyrbił waš wjasacž, rošwajasany, dha šo wam pónđže kaž tymle šijam, kotrež tu rošklamane na dnje wokoło leža.“

Šom špadnje, hđžež je roškora,
Šwět šđeržil jeno jednota.

F.

Paštyřska pišchčel.

Šedyn kral mějesche pokladnika, kotryž běšche šo š paštyřštwu na tole wažne šastojništowo pošběhnył. Šokladnik bu pač pola krala wobštorženy, šo wón kralowške poklady pšchěšchijawa a rubjene pjenjesy a drohosczę w šamšnym wjelbje se želesnym durjemi šhowa. Škral pokladnika wopyta, wobhlada jeho pačaz, pšchicž k želesnym durjam a porucžil, šo bychu šo wone wotewriłe. Šako kral nětko do wjelba šastupi, šo wón njemalo špodžiwasche. Wón ničžo njewidžesche, hacž šchtyri próšne ščęny, wješne blido a šklomjany štol. Ša blidže ležesche paštyřska pišchčel, paštyřski šlij a paštyřski wacžok. Ššches wotno běšche wuhlad na šelene łuti a lěšne horn.

Šokladnik pač džesche: „We šwojeje mladosczil ja wowzy pašech. Šy, o kralo, wša mje na šwój dwór. Šowle w tymle wjelbje ja nětko wšchědnje hodžinu pšchěhnyč, dopomnich šo š radošču šwojeho přjedawšcheho štawa a wošpjetowach te špěwy, kotrež běch něhdy pšchi šwojich wowzach š Božej šhwalbje šanoschowal. Šach, dač šo mi šašo wróczicž na moje wótžne hona, hđžež běch šbožownišchi, dhyžli na twójim dworje!“

Škral šo na pšchicžlódžerjow wulzy rošhněwa, wobja nadobneho muža a prošesche jeho, šo by dale w jeho šklužbje wostał.

Šliž šklotu a blisčęž — měř we wutrobje
Štaš čłowjekow jenicžny wobšbožuje.

F.

Šady dar je njebjęš twar.

Dwě hodžinje wot Šrótkławja leži wješ, kotraž je na wšchitłe šchlesynške wšy žyle podobna. Š njej bydla bohacžil kaž šhudžil ludžo runje kaž w druhich, šamnych šerbskich wšach. Šmjes nimi bydlesche tam šhuda wudowa, kotraž mějesche jenicžkeho šyna, nimale šchtyri a dwazęcži lět štareho. Š temu wona hušto prajesche: „Šurjo, ja pócžnu štara byčž a šym šhorowata, teho dla by mi lubo było, hdy by šo ženil; ale dofelž šy šhudyl, dha by tebi wužitne było, hdy by šebi holžu wšal, kotraž ma něšchto šamoženja; my mamy pjecž štow dołha, kotrež na žiwnosczil steja, a te wjele štarosczow čžinja.“ Šurij to rady šchšchesche, hdyž macž wo žęntwje rěčžesche, ale to šo šemu njelubjesche, šchtož wona pšchistaji, šo dyrbi ša bohatej žonu hladačž. To pač mějesche dobru winu. Šporědko mlody hólz čžaka, hacž móže šo ženicž. Šižom přjedy wón šebi jenu wušwoli, š kotrež ma lubosczę. To je w Šchšchynškej tač kaž we Šužizy; to štawa šo pola Šheina kaž pola Šžornizy, pola Šobja tač derje kaž pola Šprowje. Šurjej bě šo tač šchlo, šo bě šo přjedy, hacž móžesche na žęntwu myšlicž, do jeneje holczil šalubowal.

We tej šamej wšy bydlesche tkalč, šliž mějesche šydom džěcži, ale lědom šhlěb ša šli. Wón a jeho žona a jeho džěcži, to bě jich džewjecž wošobow, a džewjecžo, šliž maja štromy žoldł, móža něšchto šjěščž, mjenujžy hdyž něšchto maja. Ščži pač ničžo njemějachu a teho dla šo Šusa po domje walesche a Šimasch š wotnom nuts hladašche.

Šnajštaršcha wot tutnych šydom tkalczęž džěcži bě čžęřštwu a kčžęjaz hólczka, š mjenom Šhatržinka. Š žylej wšy njebě žana tač rjana kaž wona. Ščęšna a lěšna, pilna a pócžiwta, čžicha a ponižna wona tež bě a wot wšchitłich lubowana. Do teje bě šo Šurij šalubowal a wona bě šemu dobra. Šurij bě šchwarny pachol. Wón bě pola wojakow šklužil a wšchudžom šnaty jako pilny a šwěrnny čžłowjek. Šnadny knjes, šliž mějesche wo wšy rycžęřkubło, bě šo hižom dawno ša nim prašchal, hacž njeby šo pola njeho ša pohončža pšchistajicž chyzł. Ššchetož wón wjedžilšche š konjemi wobšhadžęčž, kaž žadyn drugi. Šhatržinka a Šurij běšchtaj šebi šwěrnoscz šlubiloj, a zyła wješ to wjedžilšche.

Šako Šurjowa macž šašo ras š nim wo žęntwje rěčžesche, prajesche wón š njej: „„Šuba macžil; bohātu njewještu ja njedostanu,

a ta, kotruž bych radny měl, šo wam njelubi, teho dla chzu nje-
ženjenty wostacž.“

„Schto dha to je, kiž šo tebi lubi?“ wotmolwi macž; „lubny
Božo, ja to tola njemóžu wjedzić, toho ty lubujesch.“

„Tkalzez Rhatrzinka“ — rjekny Surij pol mjelczo.

Šluboto šdychujjo na to macž prajesch: „Lubny šyno, ta holczka
je wscheje cžescze hódna a pěfna, kaž žana druha. Ša temu nicžo
napšhecžiwio njebych mēta, hdyž by ju šebi brač; ale wopomni te
pjecz stow dolha.“

Suriej šo cžezke šdychowaniczko s wutrobny wijeschje a wón
džěšche se jstwy. Macžeri bě dawno snate, šo wón Rhatrzinku
lubuje; wona tež derje wjedzišche, šo budže wón jenož s njej šbo-
žowny; žanu lěpschu pschichodnu džowku šebi žadacž njemóže, dnyžli
tu. Ale — ale — to je w Schlesynskej kaž w Sakskej, we Ratu-
skej kaž w Bólskej jenač hubjenje, šo ma kóžda wěž šwoje „ale“
a kóžde „ale“ šwoje „hory“.

Macž bě šrudna, Surij hišcže šrudnišči.

Njedželu popoldnju pschińdže na jene dobo knježi pohoncž
k nimaj. „Bomhaj Bóh!“ wón rjekny a šydzje šo k nimaj. „Ša
pschinješku wamaj wjele dobreho wot hnadneho knjesa. Wbj wěštaj,
šo je wón jara dobročiwny knjes. Ša hižom wjele lět pola njeho
šlužbu a mi je šo wěcznje derje pola njeho šchlo. Ša šym šebi
žiwnošč župil a chzu šo ženicž, a po tajšim trjeba wón noweho
pohoncža. Ty, Surjo, šy k temu najšóle wustojny. Lěto je hubjene;
žně šo nješku radžile. Knjes chze tebi dobru mšdu dacž: tšizecži
tolet pjenjes, tšičoschle, dwoje šchłornje, nowu pikschu, pjecz kórzow
žita. Wopomni šebi, to je rjana mšda. Mětk šo ty hišcže ženicž
njemóžesch, pschetož cžas je hubjenny. Ty a Rhatrzinka štaj mlodaj
a móžetaj hišcže šhwilku cžakacž. Špytaj jo na jenicžke lěto.
Wšchitko druhe šo namaka“.

Tajka rěč šo Suriej a jeho macžeri derje lubjeschje, a jako
bě šo knježi pohoncž wotšalič, šedžeschtaj wonaj hišcže dolho a
pschemyšleschtaj šebi tu wěž.

Šapšledč prajeschje macž: „Surjo, ja wēm, šo ty tkalzez
Rhatrzinku wostajicž njebudžesch. Ša chzu do waju žentwy šwolicz,
jeli šo hnadny knjes tebi to hišcže domoli, šo móžesch nasche polo
s jeho konjemi wobdžělacž: pschetož ja šym šhora a šłaba a nje-
móžu šo dale wo to staracž. Š twojej mšdu płacžimój lětnu daš
ša nasch dolh. Tu rožtu, kotruž na dworje dostanjesch, pschedamaj,
šo mohł šo kruč dolha wotplacžicž. Mjech šo Rhatrzinka pschi-
štaji, šo by šebi něšcto šašlužika, a ša něšotre lěta móžetaj šwab
džeržecž.“

Ničto njebě wješelschi hacž Surij, jako tute macžerne šłowa
šlyšeschje. Wón padže jej wotšolo šchije a wotšchowanšche ju.
Ma to štocži wón k tkalzezom, šo by jim wšchitko šwupowjedal.
Čži prajachu k wšchemu „haj“ a tón šamy džej wječor měješchtaj
Surij a Rhatrzinka šlub. Šadosčiwna wješelosč knježeschje we
wobemaj šwójbomaj a šaršchiste žohnowanje šwješelesche teju
šlubjeneju.

Šako bě knjes Suriej jeho proštwu dopjelnič, šo šmē s jeho
konjemi macžerne polo wobdžělacž, cžehnišche tón k njemu na dwór
a Rhatrzinka poda šo do Wrotšławja do dobreje šlužby, hdyž
měješche na lěto 22 tolet mšdy.

To wšchitko šo šta w l. 1847. Surij a Rhatrzinka chzyšchtaj
lutowacž tač wjele hacž móžno. Žadny kroschil njechajchtaj psche-
čžinicž, — ale Bóh wšchitko hinač wjedžeschje. Wěšche pak tehdy
wulka nusa a drohi cžas w Schlesynskej. Tkalzezny je šwojimi
džěcžimi cžerpjachu hlódb, pschetož warba bě mala a šhlěb psches
mēru drohi. Woni bychu we šwojej nusy hlódu wumrjeli, njeby-li
šo jim pomoc dostala. Surij dari jim šwoje pjecz kórzow rožki
a Rhatrzinka pschipóška jim šwoju mšdu. Wobaj njemóžeschtaj

teho dla ničšo na boč klacž. Njebēšchtaj pak šrudnaj, ale prajeschtaj:
„nana a macžer njemóžemój wopuschcžicž, dha chzemój radšcho lěto
dlěje šlužicž; Bóh naju njewopuschcži.“ Tajke myšle džěcžazeje
lubosče šo Bohu derje špodobaju. Šošłuchajcže, kač wón te
žohnowacž wē.

(Pšchichodnje ščoncženje.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Šrudna powjescž rošnješe šo psches naschu šeršku Šuziju
a wona pschińdže s Mužakowa. Šserški šarač w Mužakowje,
kiž je ša šwój šerški lud šahorjenny byl a ša njón šo we wótcžin-
škim šmyšlenju štaral, je nahle wumrjel, wot Božej rucžki šajaty,
knjes Ota Šurk, šarač pschi žyrkwi šwójateho Šandrija w Mužakowje.
Wón běšche šyn knjesa šantora Šurka we Času a je Budyški
gymnastij wopštwowanšchi w Šipšku a Šali študowal. Wón je šo
šwēru na šhadžowančach šerškeje študowazeje mlodosče wobdžē-
lač a běšche šobustaw Budyškeho gymnastialneho towaršstwa kaž
tež študentškeho šerškeho towaršstwa „Šorabika“ w Šipšku. A
my wēmny, kač je wón jako šarač w Mužakowje ša šdžerženje šerškeje
rěcže a wšchujja šo próžowal. Mješapomnite je, hdyž wón tehdom,
jako nasch šhěžor knjesa hrabja Arnima w Mužakowje wopšta,
jemu šoldowanšche je šerššimi holzami w narodnej šerškej draščje.
Bóh jemu šaplacž we wěcznosčzi, šchtož je byl a štutkowal jako
dušchompastyr a hajer šerškeje narodnej rěcže a wšchujja.

— Šaž šo w Šserškich Šlowinach pišche, je šo 7. meje ša-
ložny kamjen položil šapalžny, kotraž šo w Šarēcžu pola Mje-
šwacžidla natwari.

— Šdyž w šańdženym lěcže powjescž dachny wo šynomaj
knjesa Šandrija Šlimanta w Šakežach, kotraž běšchtaj žalóšne
šemjerženje w Šan Šranziško w šańdženym lěcže šobu pschětraloj,
budže wěšče lubnym cžitarjam šajimawe, kač je šo w tym lěcže po
tym cžěžkim domachpštanju Božim tam wšchitko šašo pschemēnič.
Knjes Šaul Šlimant pišche w liščje wot 18. haprleje:

„Dženša je tón džej, jako bu šonšche lěto Šan Šranziško
wot šemjerženja šatschafene a wot wohnja šahubjene. Šdyž šebi
wročžo myšlimny na tamny džej haprleje šańdženeho lěta, jako
buchu cži wobhdlerjo špižny šaštróženi psches šemjerženje a rjane
težjaje měšto bu do pročha a popjela pschemobrocžene psches wulki
woheč, šebi na to njemyšlichny, šo šo ša lěto měšto, kiž je tač
cžěžko domachpštane, psches cžłowške možny šašo tač daloko natwaricž
móže a šašo wulkemu pschekupštemu rošwivanju napšhecžiwio hlada.
Dženša je lěto a tež s došom šwjedžej ša Šranziško a to narodny
džej noweho Šan Šranziško, kiž ma šo nětko lětnje šwjecžicž.
Měšto šteji dženska w polnej pschje a hudžbne šapalžny budža na
wšchelakich měštnach pišlacž na šwjedžejškim dnju.

Pšchekupštwio šašo derje džje. Měšcto tyšaz šhěžow je šo
w tym lěcže hižom natwarilo. Wšchudžom šo hišcže twari. Ma
wulfej pješatni, hdyž ja džělám, šo hišcže dženska twari a ja
šebi myšlu, šo budže twarjenje hišcže měšaz tracž, dokelž ma šo
wulka šchłoda šemjerženja šahojicž. My mamny tudny na dvě
njedželi jara rjane wjedro. Wšchitko najrjenšcho wončach šteji.
Šrajazy desčecžik, kiž w mērzju 26 dnjow trajeschje, je šahony
derje namacžal.“

Šorjedženja: W nastawčku „Šucžel“ pošlednjeho cžička
ma w 15. ryncčku barjene měšto barjene, a w pošlednim ryncčku
nje-pschēńdže měšto njepschińdže rěfacž.

Listowanje. K. f. B. w Ž. Najrjeniši džak za lubosčiwu při-
póšłanku, kotruž w bližšich čišlach wužiju. Měj šo prawje derje, luby
bratřiko, a budž wutrobny postrowjenny! — K. f. W. w N. Wuley
džakowny bych Wam byl, byšče-li mje tež z někotrymi wudželkami
dobročiwje zwjeselili.
F.